

İyi Geceler,

bu gece ilk projesine katılan sevgili Aysel'in
ilk izlenimini paylaşıyoruz... ILKYAR'da bir efsanedir,
Mersin grubumuzun yaptığı çiviler...

1 ton çiviye hala tüketemedik...

Bu çok güzel iletişim aracının neler başardığı o kadar çok yazıldı ki,
bu sefer Aysel başka bir şekilde dile getirmiş bunu,
çok teşekkür ediyoruz...

(metindeki fotoğraflar Divriği'deki güzel çocuklarımız)

Bu akşam iki duyuruda bulunmak istiyoruz:

1.si yönetim kurulu üyemiz Zafer Bozkuş'un sevgili
eşi Yu-Ming'in piyano resitalinin posterini ekte sunuyoruz; 27.5,

2.si de yönetim kurulu üyemiz ve başka yardımcımız

sevgili Aysıt Tansel Hocamızın duyurusunu da aşağıda yer verdik.

Yıllardır babasının adını yaşatırken, güzelliklerin yaşamasını ve genişlemesine de
vesile oluyor. Bu seneki ödülü kazanan sevgili Ayfer Gürdal Ünal'da ILKYAR'ın
gönüllülerinden... Ayfer'in öyküleri çocukları başka dünyalara taşıırken,
Ayfer hiçbir şey için geç değildir dedi, ve Boğaziçi Üniversitesinde lisans ustü
çalışmalarını

sürdürdü... Ödül de bu araştırmalarının ürünü... Tebrik ediyoruz sevgili Ayfer'i...

Oğuz Tansel 2011 Çocuk Yazını Ödülü, yazar Ayfer Gürdal Ünal'a verildi.

Ünal, "Türk Çocuk Edebiyatında Engellilerin Temsili"

adlı dosyası ile ödülü almaya hak kazandı.

Alper Akçam, Prof. Dr. Cevat Geray, Hidayet Karakuş, Prof. Dr. Sedat Sever ve

Metin Turan'dan oluşan seçici kurul, Ünal'ın eserini oy birliğiyle ödüle değer buldu.

*Ünal, çalışmasında 1969-2009 yılları arasında çocuklar için yazılmış 40 kitapta engelli
imgesini inceledi.*

Folklor/Edebiyat Dergisi, Troya Folklor Araştırmaları Derneği,

Ankara Aydınlığı Girişimi tarafından düzenlenecek olan ödül töreni,

23 Mayıs'ta saat 18.00'te Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde yapılacak.

Törende, Oğuz Tansel'in sesinden Pir Sultan Abdal şiirlerinin yanı sıra

*görsel sunuma ve Ali Rıza Yılmaz'ın yorumuyla Türk Halk Müziği dinletisine de yer
verilecek.*

Bu etkinliklere katılabilmenizi diler,

saygılarımızı sunarız...

ILKYAR

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

Ç i v i y e T u t u n d u m

Haftalar öncesinden hazırlıklarımı yaptığım gün sonunda gelmişti. Büyük bir heyecan ve merak ile bir ailemin yanından diğer bir ailemin yanına doğru çıktım evden cuma günü. İlk projem için her şey tamamdı. O an sadece zaman geçmeli ve ben Bilim otobüsüne ulaşmalıydım. Normalde o kadar da uzun olmayan ev-okul arasındaki mesafe uzadıkça uzuyordu, içim içime sığmıyordu. Acaba nasıl geçecek proje? Becerebilecek miyim? Çocuklar sevecekler mi beni? Sonunda sorularla dolu yolum bitti ve bilim otobüsüne ulaştım. Güzel bir proje geçirmek dilekleri ile uğurlandık okulumuzdan. Herkes çok mutluydu. Heyecan dolu gözler birbirini selamlıyordu otobüsümüzde. Ne kadar farklı şeyler yapmaya çalışsak da otobüste, zaman geçmek bilmiyordu.

Saatler sonra ulaşabildik Antalya Gündoğmuş'taki YİBO' muza. Kalbim dışarı fırlayacak gibi atmaya başlamıştı. Tamam, heyecanlıydım; daha da çok heyecanlanacağımı da biliyordum fakat böylesi bir heyecana kapılacağımı düşünememiştim.

Otobüsten inerken elimdeki çiviye sıkı sıkıya tutunmuşum. Sanırım ondan destek alıyordum o an. Deneyimli arkadaşlarımın ardından biz araçtan inerken bize el sallayan kardeşlerimizin yanına doğru koşmaya başladım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Heyecandan kalbim dışarı fırlayacak gibi oluyordu. Arkadaşlarım çocukların yanına ulaşmışlar sohbet etmeye başlamışlardı bile . Bense büyük bir tereddüt ile 3 kişilik bir grubun yanına gittim. Konuştuk, tanıştık ailelerimizden bahsettik... Sonra onlara bir sorunum olduğundan bahsettim; bu sorunda bana yardımcı olmaya çalışacaklarına dair söz verdiler bana. :) Evet, sorunum çivi idi. Elimdeki çiviye onlara uzattım; bir kaç denemeden

sonra içerinden biri çözdü. özdüğünde sanki ben ilk defa özüyormuşum gibi mutlu oldum :) Diğerleri de çözmeye gayret ettiler. Saatin geç olması ve havanın serin olması nedeniyle içeriye okullarının yemekhanesine geçtik hep birlikte. Orada zeka oyunları oynadık birlikte. :) Hatta hayatımda oynamadığım oyunları öğrendim, oynadım onlarla. O gece çok defa uyandım, etkinliğe geç kalırım düşüncesi ile saatimi kaç defa kontrol ettim bilemiyorum. Ben hayatım boyunca hiç yurttan kalmamıştım. Bu vesile ile de yurttan kalmanın tadına da bakmış oldum. Ve sabah olmuştu ilk etkinliğimiz için giyinip hemen okula gitmeliydik. Hazırlandıktan sonra o günün uzun ve eğlenceli geçeceğini düşünerek yataktan okula doğru yol aldık.

Okula ulaştığımızda kahvaltıda ilk mektubumu aldım 7. sınıftaki bir kardeşimden. O an o kadar mutlu oldum ki, öylece bakakalmışım. Zor teşekkür ettim mektubu için. Sabah sporundan sonra ise etkinlikler başlıyordu artık. Oyun etkinliğinde görevliydim ben. İlk projemde böylesi güzel bir etkinlik ile başlamak mutlu etmişti beni. Çünkü çoğu arkadaşşıma göre bir hayli acemi ve ne yapacağını bilemeyen, heyecanlı bir halde idim. Oyuncak odasına çıktığımda minicik yüzleri görmek, onların o heyecan ile bir oyuncaktan diğer bir oyuncuğa geçişlerini izlemek inanılmaz bir duygu idi. Onları izlerken aklıma ilk gelinlikli oyuncak bebeğimi elime aldığım an aklıma geldi. O kadar çok sevinmişim ki bebeği görünce onunla ne yapacağımı bilememiştim. Onlar da o haldeydiler, işte. Aralarında Ebru isminde 1. sınıflardan bir kız dikkatimi çok çekti. Sınıfına göre çok iyi satranç oynuyordu. Hatta ondan başka satranç ile ilgilenen arkadaşlarının da olduğundan bahsetmişti bana. Bu bir YİBO öğrencisi için çok güzel bir durumdu.

Akşama kadar Gündoğmuş'ta oradan oraya koşturup durduk. İp atladık, top oynadık, halat çektik, ve daha bir çok oyunlar oynadık. Deneyler karşısında hayrete düşen heyecan dolu gözlerle abla ve ağabeylerini izleyen minik kardeşlerimiz ile birlikte olmak çok güzeldi. Hüseyin Hoca'mızın sunumları da çok etkilemişti beni. Aslında önceden farkına

varamadığım birçok şeyi buldum hocamın sunumunda. Akşama doğru yanlarında bulunduğumuz kardeşlerimiz bize orada kalıp kalmayacağımızı sorup durdular . Akşam olduğunda enerjimizin son damlalarını kullanıyorduk sanki. En azından ben o halde idim. :) Sanırım o heyecan ile kendimi çok fazla kaptırmıştım, çok fazla oynayıp, hareket etmişim. Ama akşam eğlencesinde yorgunluğumdan eser kalmamıştı. Hep birlikte halay çektik, zıpladık, kolbastı oynadık... Çok eğlenceli, hayat dersleri ile dolu bir gün bitmişti benim için. Kardeşlerimizi yatakhanelerine götürürken ayaklarımız geri geri gidiyordu sanki. Öyle zor bir an geliyordu ki, kendime güvenemiyordum. Ağlamamalıyım. Oraya gitmesek onlarla birlikte hiç olamayacaktım. Belki onları bir daha hiç göremeyecektik, belki bir daha konuşamayacaktık; ama ağlamamalıyım, ağlamamalıydık. Yatakhaneye gidip birlikte kısa bir süre sohbet ettik, birbirimize sarıldık. Aralarından biri ağladı, sonra diğeri ve sonra bir başkası. Hayır, böyle yapmamalıyız, biz mektuplar ile görüşeceğiz. Bir gün onlar da ODTÜ'ye, Marmara'ya , Boğaziçi'ne, Sabancı'ya gelecekler. Belki onlar da İLKİYAR gönüllüsü olacaklar ileride. Bağlarımız kopmayacak. Mektuplar ile ayakta kalacak iki gün içerisinde aramızda oluşan o tatlı bağ. Çok zor oldu ama ayrıldık. Şimdi yarınki proje için yatakhaneimize gidip dinlenmemiz gerekiyordu. Bizi bekleyen başka kardeşlerimiz de vardı. Ertesi gün için enerji toplamalıydık. Yatakhaneimize gittiğimizde önceki akşam olduğu gibi çok güzel karşılandık. İtiraf etmeliyim ki çok temiz, düzenli ve rahattı kaldığımız odalar.

Sonunda sabah olmuştu. Şimdi Konya Derebucak' a doğru yola çıkmıştık. Sabahın

çok çok erken denilebilecek bir saatinde düşmüştük yollara. Bu yol daha uzun sürdü benim için. Çünkü çocuklar ile birlikte olmanın tadını almıştım bir kere. Artık ne yapacağımı, neler göreceğimi tahmin edebiliyordum. Ulaşmak için sabırsızlık ile oturuyordum koltuğumda. Evet, Konya'ya girmiştik. Yeni bir okul, yeni bir ortam, yeni kardeşler... Aşağı inerken bu sefer daha çok güveniyordum kendime. Daha rahat konuşabilecektim. Daha rahat girecektim iletişime onlarla. Hemen birinin yanına gittim. Konuşmaya başladık. Ama yine konuşamıyordum. Sonra sonra toparlandım ama o heyecan ile dilimi yutmuştum sanki. Antalya'dan farklı olarak burada oyuncak odasının düzenlenmesinde görev aldım ve çocukların oyuncakları ilk görüşlerindeki hallerine şahit oldum. Nasıl sevindiklerini nasıl heyecanla oyuncaklara koşturduklarını görünce çok farklı hisler oluştu içimde. Anlatamayacağım kadar değişik; isim bulamadığım bir histi bu. Konya'da zamanımız az olduğundan etkinliklerimiz dışında dışarıda uzun süre oyun oynayacak zamanı bulamadık. Ama birlikte yaptığımız etkinlikler kısıtlı zamanımızı dolu dolu yaşamaya yetti. Bu kez, diğer arkadaşlarımla etkinliklerine katılmaya da çalıştım. Çocuk Edebiyatı etkinliğinde kardeşlerimizin okuduğu kitapları saymaları, yazarlardan haberdar olmaları bir hayli etkiledi beni. Hatırlıyorum da ben onların yaşında iken çok fazla haberdar değildim yazarlardan. Kitap okuyordum hem de çok ama gel gelelim ki yazarlar hakkında kapsamlı bilgiye sahip değildim. Aralarında öyle kardeşlerimiz vardı ki, ileride çok iyi yerlere geleceği gözlerinin ışıltısından belli oluyordu.

Son etkinliğimizin içindeydik. Kardeşlerimiz ile birlikte Konya'da da kolbastı oynadık, halay çektik. Öğlene kadar birlikte güzel etkinlikler ile dolu dolu zaman geçirdiğimiz Konya'dan da ayrılma vakti gelmişti. Elimizden geldiğince hepsiyle görüşmeye gayret ederek bindik otobüse. Otobüse binmeden önce iki bayan öğretmenin yaptığımız etkinlikten dolayı teşekkür etmesi beni o kadar çok mutlu etti ki o an gerçekten bir şeyler yapabildiğimizi anladım.

Çok heyecanlı, unutulmaz bir hafta sonu geçirmiştım. Antalya'da olsun, Konya'da olsun YİBO'lu kardeşlerimizle zaman geçirmek çok güzeldi. Benim halamın kızı ve oğlu Ordu Akkuş YİBO'dan mezun oldular. Şimdi biri Çankırı Üniversitesi'nde Tarih Öğretmenliği okuyor. Diğeri YGS' ye hazırlanıyor. Onlardan dinliyordum yaz tatillerinde YİBO hayatını. Kuzenim Tokat Erbaa'da YİBO' da İngilizce öğretmeni, eşi sınıf öğretmeni. Onlar da çok anlatmışlardı o ortamı ama yaşamadan anlaşılamıyormuş. O ıslıl ıslıl gözleri görmeden, ellerinden tutup sıcacık bakışlarını hissetmeden hayal edilemiyormuş kardeşlerimizin kalpleri. Onlar o kadar değerliler ki, tanımadıkları ağabey ve ablalarını beklediler heyecan ile. Belki günler öncesinden neler yapacağımız hakkında hayaller kurdular. İnaniyorum ki karşılaşma anımızı bizler gibi onlar da heyecanla beklediler.

Şimdi düşünüyorum o iki unutulmaz günü de, keşke hiç bitmeseydi. Çok güzel bir deneyim oldu benim için bu proje. Bu zamana kadar İLKYAR ailesine dahil olmadığım için kendime çok kıızıyorum bu güzel hafta sonundan sonra. Ama hiçbir şey için geç değil. İnşallah bundan sonraki projelere de katılma imkanım olur da bu dolu dizgin heyecanı bir çok kere daha yaşarım. İLKYAR artık ikinci aile oldu benim için. Bu imkanları sağladığı için İLKYAR ailesine teşekkür ediyorum. İnşallah hep bu ailenin içinde kalırım. İleride okulum bittiğinde de bu ailenin bir ferdi olarak kalmak dileğimle. Yolumuz açık olsun.

Aysel AKSU
BÖTE-1
ilk sevdiklerimiz ilk yarlarımız herşeyimiz
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr